

HERINNERING

DOOR JO LANDHEER

Zoo staat zij voor mij, als 'k mijn oogen sluit:
't Was herfst, wij zwierven door de bruine hei.
Haar wild haar fladderde om haar smal gezicht,
En blootsvoets ging zij dansende aan mijn zij.

Al scheen de zon nog fel en zomerwarm,
In de ijle lucht begon al kou te beven.
Konijnen schoten spelend langs ons heen,
Maar geen insecten waren meer in leven.

Behalvë één, een bij, wij vonden hem
Tusschen wat mos, ineengeschrompeld, koud.
Hij wilde vliegen, maar viel hulploos terug,
Zijn gazen vleugels waren moe en oud.

Zij warmde hem voorzichtig in haar handen,
Tot eindelijk hij weer zoemde, zacht en mat.
Toen hield ze 'm luistrend aan haar oor en lachte,
Maar 'k zag haar stralende oogen tranen-nat.
